

meg hová lett, ja, elment szívultrahangra, ide teszem a zsemléjét a székére! Elvágta, majd lassan megkente a szemléjét. Beletette a párizsit, majd kortyolt egyet a teából. Jó íze volt. Beleharapott a zsemlébe, és lassan rágni kezdte. Ismét ivott egy korty teát. Érezte, ahogy a meleg tea megy lefelé a torkán. Hálás volt érte. Élt. Hazamehetett.

Zugló, 2010. december 21.

KŐSZEGINÉ MELINDA EMLÉKSZILÁNKOK GYURKA BÁCSIRÓL...

18 évesen kerültem a Bokorba. Apám bíró volt, s kis koromban nagyon nehezen tűrtem, hogy bár édesanyánkkal mentünk templomba, de erről nem volt szabad beszélnünk. Már akkor eldöntöttem, hogy ha ez az istenes dolog tényleg jó, akkor ki fogok állni mellette, ha meg nem jó, hagyom a fenébe az egészet.

Amikor meghallottam, hogy a Bokorban olyan emberek vannak, akik hitükért akár a börtönt is vállalják és ezt nem mártírként, hanem logikus következményként, rögtön tudtam, hogy ez a csapat kell nekem!

Gyurka bácsi neve egy darabig csak fogalom volt a számomra, pécsiként csak kb. két évre rá találkoztam vele, amikor Pestre kerültem tanulni. Akkoriban leginkább az foglalkoztatott, hogy fülig szerelmes voltam (és vagyok), de leendő párom nem volt gyakorló hívő. Először Dombi Feri bácsit kérdeztem erről, aki a maga lendületével közölte, hogy nincs itt semmi probléma, eljön az illető, életgyónást végez, ő megáldoztatja és kész. Erre a sebességre persze kevesen vannak felkészülve. Gyurka bácsi ennél sokkal bölcsebben állt hozzá a dologhoz. Arról kérdezgetett, hogy milyen dolgok fontosak a számunkra, milyen prioritások vannak az életünkben, miket gondolunk a mindennapokról, szolgálatról, közösségről, életformáról stb. Jól esett, hogy nem látta reménytelennek esetünket. Igaza lett, azóta is boldog házasságban élünk immáron 36 éve.

Következő emlékem Gyurka bácsival egy Concilium cikk kapcsán adódik. Nagy lelkesen — hogy tegyek valamit az ügyért - jelentkeztem, hogy szívesen fordítok a rangos német folyóiratból. Gyurka bácsi rábökött egy vagy 10 soros mondatra és mondta, hogy fordítsam. Nyökögtem össze-vissza, mire ő békésen mondta: először keresd meg az állítmányt. Majd előlegezett bizalommal a kezembe nyomta az orosz sztarecekről szóló vagy 40 oldalas cikket: „Próbáld meg!” Nem tudom szenvedtem-e valamivel is annyit életemben (online szótár nélkül), mint azzal a cikkel.

Nem is készült el határidőre, csak rá vagy két évre, de elkészült és sokat tanultam belőle.

Jött a görög tanfolyam. A kezdőt sikeresen vettem, s felelőtlenül jelentkeztem a haladóra is. Ezt nem kellett volna! Volt vagy 5 nyelvész, akik lelkesen vitatkoztak a görög, latin, francia és egyéb összevetésekről és voltunk mi Vadas Éva nénivel, akik csak húztuk a nyakunkat és próbáltuk követni az eszmecserét nem nagy sikerrel. Gyurka bácsi türelme határtalan volt. Soha nem kaptunk semmilyen letolást, pedig látható volt, hogy nyelvtanulásunk nem lesz sikertörténet.

Csak arra emlékszem, hogy Polikárp Rómába menve arra kérte az őt kiszabadítani akaró keresztényeket, hogy „ne gátolják meg, hogy az oroszlanok fogai jóízú áldozattá öröklék őt”.

Mindeközben zajlottak a kisközösségi találkozók, a lelkes szentírási elemzésekkel, a KIO tanulásával. Lassan minden kérdésem a helyére került. Ebben a teológiában a szerető Isten sehol sem kapott „gellert”, s az adás, szolgálat, szelídség gondolatkörébe minden napi döntést könnyebben meg lehetett hozni. Nem úgy, mint a hivatalos okításomban a Hittudományi Főiskolán. Ott egyik tanárnak sem okozott látszólag gondot sem a megváltástan érthetlensége, sem az ószövetségi ellentmondások, sem a mindennapi keresztény életvitel langyossága. Nagyon hálás voltam és vagyok Gyurka bácsinak a KIO-ért!

Az egyik legszebb emlékem egy esküvőhöz kötődik. Gyurka bácsit kérte fel egy fehérvári pár, de utolsó pillanatban eltoltották attól, hogy templomban eskessen. Persze a násznép már együtt volt, együtt szedtük a menyasszony vadvirág koszorúját, s gyönyörű szertartást tartottunk a rét közepén. Mi három kisgyerekekkel voltunk ott, s középső, két éves kisfiam végig egy kb. 20 centis madzagot szorongatott. A nagy téblábolásban egyszer csak éktelen ordításra lettünk figyelmesek, a madzag ugyanis beesett a rét melletti tóba. Mire mi odaértünk, Gyurka bácsi ünnepi ruhájában négykézláb állva halászta ki az igen fontos darabot. Akkor éreztem meg, hogy ez a tudós valaki, mennyire Ember!

Óbudaváron is többször megfordultunk: komoly életközösséges témákat vitatva pinkafőikkel, lelki gyakorlatokon és vidám közösségi nyaralásokon egyaránt. Gyurka bácsi nagy lelkesedéssel osztotta málnatöveit és mindig örült ha meséltünk róla, hogy Baranyában is szépen hajtanak. Sok közös nevetésre emlékszem, s gyakran vonta magához a gyerekeket is, mesélve- énekelve nekik.

Szép emlékeim vannak róla minden elcsendesődő alkalomról, legyen az szentmise, lelki gyakorlat, vagy péceli Mária ünnep. Elmélyülten imádkozó embert ismertem meg benne. „Valakivel” volt a csendben, s ez látszott rajta! A legelső Mária ünnepen odajött hozzám és megnézett magának, hogy ki az, akinek az imáját

hátról is lehet végre hallani a sok motyogás közepette. Nagyon fontosnak élte meg, hogy a közösségi imádság valóban építő, egymást erősítő legyen.

Sokat vitatkoztam is vele. Leginkább arról, hogy van-e a Bokron kívül hiteles evangéliumi képviselet a katolikus egyházban. Ő sokáig úgy látta, hogy nemigen. Az én tapasztalataim mást mutattak. Sok év után újra szóba került a kérdés, ekkor már ő is úgy látta, hogy rajtunk kívül is vannak olyanok, akik még az erőszakmentesség kényes kérdésében is hasonlóan gondolkodnak, mint mi. „Akkor most már nem az a véleményed, hogy csak a Bokor a hiteles vonal Magyarországon? — kérdeztem tőle. „Nem bizony, mert okosodik az ember” — válaszolta.

Számomra példamutató volt ez a kijelentése, mint ahogy az is, hogy minden mondandója előtt közölte, hogy „a tévedés jogát fenntartom”.

Néha elszomorodtam, amikor idős korában igencsak vegyes társaságokban tűnt fel a neve előadóként. De azt mondta, hogy ha hagyják azt mondani, amit ő képvisel, akkor nem érdekli a címke, bárhol található halló fülekre Isten ígéje. Nem izgatta, ha bárhová is beskatulyázzák, hirdette azt, amit az Úr lelkébe-szájába adott.

Temetése felért egy lelkigyakorlattal, szinte fogható volt a Lélek áradása!

Szeretném ha méltó követője lehetnék az Istenhez, közösséghez való hűségben, egész életet is odaajándékozó szeretetben!

MERZA JÓZSEF

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS 2.

2. Apostolok és marketingjük

„A tizenkét apostol a következő” – olvasom Máté evangéliumában. Most, e lelkigyakorlat első napjának reggelén, felemelem a fejem és tekintetembe foglak benneteket, akik körülülitek ezt az asztalt. Elmondom én is a mai nap örömhírét. Ez így szól: „A tizenöt apostol a következő: András és Piroska, Árpád és Ilona, Beáta, Ferenc, a két György, Ilonka, Katalin, Klára, Mária, Márton, Melinda és Miklós.” Aztán hozzátésem, ugyancsak Mátét követve: „Ezt a tizenötöt küldte Jézus”. Ez az én mai evangéliumom.

Így, ma és mai nevekkkel behelyettesítve, talán furcsán, groteszkül hangzanak a mondatok. Ha a helyetekben lennék, talán végigmérem magam: én – apostol? Meghökkenetene a helyzet váratlansága és komolysága. Hová is jutottam? Behelyettesíthető a nevem egy küldési-küldetési sorozatba? Felkerül a nevem arra a családfára, amelyen az Isten nevében küldők és az Isten nevében küldöttek szerepelnek? Rólam és rólunk is megírhatják az „Apostolok cselekedeteit”? Az én és a mi munkánk is egy fejezet az élő egyház történetében?

A helyzet komoly és ennek megfelelő összeszedettséget és őszinteséget kíván tőlem is, az elmélkedőtől. Eszembe jutott a „jó öreg korcsmáros”, aki hazalátogató fiától azt kívánja: „hadd látom, mint hánysz bukfenceket!” Egy ilyen, különleges lelkigyakorlatra jöve, látványos, érdekesítő, magával ragadó gondolatokat várunk. Ezért kell mindjárt az elején elmondanom: a bukfencek elmaradnak. Nem hoztam új, szép szövegeket eddig még nem ismert bölcs emberektől, nem is fűszerezem mondanivalómat halhatatlan irodalmi alkotásokból vett idézetekkel. Nem az újszerűség a célom, hanem ismert szövegek őszinte elmondása mai hangsúllyal. Végző soron, életünk kezdetén és végén nagyjából ugyanazt mondjuk. Csak egészen más hangsúllyal! Egy hangszer muzsikája a felhangjaitól szép. A kotta, általában, mindig ugyanaz, a felhangok viszont életünk során egyre szaporodnak ugyanannak a gondolatnak sokféle megélése miatt. Másrészt minnek is fordulnék most másfelé, amikor az egyházi év szentírási szakaszai nekünk beszélnek. Mintha erre a lelkigyakorlatra válogatták volna össze őket a liturgia tervezői. Jézus küldi apostolait és jó tanácsokkal látja el őket.

Vázlatos analízist végeztem a pár soros szöveggel és a következő állításokhoz jutottam.

Jézusnak vannak küldöttei. Jézus embereket választ küldötteknek: tizenkettőt, hetvenkettőt, minden tanítványt.

A küldötteknek az Országról kell beszélni.

Jézus meghatározott programot, helyzethez illő akcióttervet adott küldötteinek.

Elébe teszek ezeknek az állításoknak még egy mozzanatot: a küldöttek tanítványokból lettek, nem is olyan régi tanítványokból.

Rólunk van tehát szó: tanítványokból apostolokká váló emberekről. Rólunk és arról, hogy mit kell tennünk. Jézus apostolokat választ és elmondja „marketingjének” néhány pontját. „A pogányokhoz ne menjetek”, „a szamaritánusok városaiba be ne térjetek”. „Hirdessétek: közel van a mennyek országa”. „Gyógyítsatok”. „Ne vigyetek magatokkal úti tarisznyát”. „Ingyen adjátok”. „Menjetez Izrael házának elveszett juhaihoz”.

Minden tanítónak az a dolga, hogy küldje tanítványait, és minden tanító elmondja küldötteinek azt, hogy miként tudnak eredményesen cselekedni. Így tett Jézus és így tesz ma is minden küldő, aki nem akarja, hogy küldöttei vaktában dolgozzanak. A mai olvasmányok Jézus mellett egy másik tanítóra is ráirányítják figyelmünket. A szentlecke Pál szavait idézi, aki nagy lendülettel fordul kedvenc tanítványához, Timóteushoz. Eltelt az idő és a tanítvány Timóteusból küldött lett, önálló hirdető. Az Ország örömhírének hirdetője. Mit tegyen Timóteus, hogy alkalmas legyen új feladatának teljesítésére? Az